

cích pracoven), pokud ohrožují bezpečnost osoby i majetku. Jako opatření policejního rázu není tedy vyhoštění podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. trestem. Tím padají všechny závěry, které st-l čerpá z premisy, že opatření to je trestem, a zejména padá i námitka, že vyhoštění nesmí postihnouti toho, kdo byl v trestním řízení proti němu vedeném osvozen.

Opatření, které má na mysli § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z., nepředpokládá, aby veřejný pořádek nebo bezpečnost již byly porušeny, ba jak nss již v nálezu z 1. července 1933 č. 10.113 Boh. A 10.680/33 vyslovil, není zákonnou podmínkou vyhoštění, aby pobytem cizozemcovým veřejný pořádek nebo bezpečnost byly skutečně ohroženy, nýbrž stačí pouhé p o d e z ř e n í, že pobyt cizince na území tohoto státu může veřejnou bezpečnost ohrozit.

Jakožto opatření policejní může vyhoštění býti provedeno i jako opatření p r e v e n t í v n í, a není tedy jeho předpokladem, aby bylo p r o k á z á n o, jak tomu chce stížnost, že osoba, o kterou jde, skutečně ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost. Není tedy ani potřebí, aby byl p r o k á z á n ú m y s l, jednati proti zákonům Československé republiky, a je proto opačné tvrzení stížnosti bezdůvodné.

Otázka pak, zda úřad v daném případě měl u st-le důvodné podezření, že jeho pobytem na území Československé republiky by mohla býti ohrožena veřejná bezpečnost nebo veřejný pořádek, není pak již otázkou právní, nýbrž je to quaestio facti a tvoří tedy součást skutkové podstaty. Skutkovou podstatu může pak nss zkoumati toliko s hledisek formální správnosti, vytčených v § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb., tedy jen v tom směru, zda úřad měl pro svůj úsudek dostatečný podklad ve spisech správních a je-li úsudek jeho logický.

Žal. úřad opřel nař. rozhodnutí mimo jiné o skutečnost, že v odůvodnění usnesení kraj. soudu v České Lípě z 30. března 1934 bylo vysloveno, že podezření z úkladů proti Československé republice na st-li spočívající dosud trvá. Že by tato skutečnost nebyla správná, stížnost nenamítá. Ale pak již v ní mohl míti žal. úřad dostatečný podklad pro potvrzení výroku I. stolice o vyhoštění st-le a nebylo třeba, aby konal další šetření stížností požadovaná.

Č. 13.072.

Četnictvo. — Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Zahlazením odsouzení podle zákona č. 111/1928 Sb. nenabývá odsouzený ipsa lege dřívějšího služebního místa, jehož rozsudkem, pozbyl, nebo právního nároku na nové propůjčení dřívějšího služebního místa se všemi důledky tohoto dřívějšího služebního poměru.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 15.490/37.)

V ě c: Vojtěch K. v Petřvaldě proti rozh. min. vnitra ze 4. srpna 1933 o reaktivaci, doplatku služebních požitků, resp. přiznání výslužného.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Rozsudkem brigádního soudu v Brně z 19. května 1922 byl st-l, četnický strážmistr, uznán vinným, že se dopustil přečinu podle některých blíže uvedených paragrafů voj. tr. zákona a disciplinárního přestupku, a byl odsouzen do profousního vězení na 4 týdny a podle §§ 213 a 87 voj. tr. zákona propuštěn z hodnosti četnického strážmistra.

Usnesením kraj. soudu v Mor. Ostravě ze 7. března 1932 bylo odsouzení st-le pro uvedené přečiny (trest profous. vězení) vedle jiných ještě odsouzení prohlášeno podle § 4 odst. 3 zákona č. 111/1928 Sb. odst. 1 téhož zákona za zahlazené.

Žádostem z 19. dubna, 3. a 15. května 1932, jimiž se st-l na základě zahlazení svého odsouzení domáhal buď zavedení nového superarbitračního řízení, pokud se týče reaktivování nebo toho, aby jeho pravoplatné propuštění z četnictva bylo zrušeno a aby mu bylo přiznáno normální výslužné, a kterými se dále domáhal výplaty zbytku pohledávky, kterou měl při svém propuštění ze sboru četnictva v oděvní podstatě, a požitků za měsíc březen, duben a květen 1932, nebylo výměrem zem. četnického velitelství v Brně z 19. října 1932 vyhověno z toho důvodu, že st-l pravoplatným odsouzením k propuštění z hodnosti četnického strážmistra a ze sboru četnictva ztratil podle § 34 voj. tr. zákona své služební místo a hodnost, jakož i nároky na výslužné a veškerá jiná oprávnění z tohoto služebního poměru plynoucí, a že ztráta těchto práv a oprávnění je trvalá a nelze jich zahlazením odsouzení po rozumu zákona č. 111/1928 Sb. znovu nabýti.

Odvolání st-lovu nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodů uvedených v rozhodnutí I. stolice, k nimž bylo dodána mimo jiné, že je st-l na omylu, domnívá-li se, že zahlazením odsouzení nabyt nároku na dřívější své služební místo a hodnost, jakož i práva a oprávnění z něho vyplývající. — — —

Stížnost, poukazujíc na důsledky, které zákon č. 111/1928 Sb. v §§ 5 a 6 se zahlazením odsouzení spojuje, namítá, že zahlazením odsouzení st-lovo zaniklo a že tedy st-lův nárok na jeho dřívější místo a hodnost, jakož i práva a oprávnění z něho vyplývající jsou zachována. Tomuto právnímu názoru stížnosti nemohl nss přisvědčiti.

Zahlazení odsouzení bylo zavedeno v bývalé monarchii již zákonem č. 108/1918 ř. z. a v republice Československé dostalo se mu nové úpravy naposledy zákonem č. 111/1928 Sb. Pokud jde o právní účinky zahlazení odsouzení, jsou tyto uvedeny v §§ 5 a 6 zákona č. 111/1928 Sb. v podstatě téměř shodné s účinky, jak byly normovány v §§ 3 a 4 zákona č. 108/1918 ř. z.

Podle § 5 zákona č. 111/1928 Sb. pokládá se odsouzený, je-li odsouzení zahlazeno, nadále za osobu soudně bezúhonnou (pokud tomu nepřekáží jiné ještě nezahlazené odsouzení), odsouzený je zproštěn povinnosti vyjeviti odsouzení na dotaz před soudem nebo před jiným úřadem. Práva třetích osob, jež se zakládají na odsouzení, zůstávají nedotčena. Předpis § 6 pak stanoví, že, je-li odsouzení zahlazeno, nutno je poznamenati v trestním spise, na trestním listě úřadu rejstříku trestů,

v záznamech správních úřadů a ve všech jiných záznamech, které se vedou o odsouzení. Zahlazené odsouzení nesmí býti pojata do výpisu z rejstříku trestů, zpráv podávaných úřadem rejstříku trestů, nebo do vysvědčení bezúhonnosti, ani jakýmkoli jiným způsobem v nich vyznačeno. To jsou všechny důsledky, které zákon k zahlazení odsouzení pojí. Je sice pravda, že v důsledku zahlazení odsouzení nabývá odsouzený v případech, ve kterých zákon s odsouzením pojí určitou nezpůsobilost k nabytí veřejného úřadu (na př. § 26 lit. d) trest. zákona a § 2 č. 3 služ. pragm. č. 14/1915 ř. z.), zase způsobilosti, aby dosáhl místa ve veřejné službě, ježto nadále se pokládá za osobu soudně bezúhonnou a žádný úřad nesmí o onom odsouzení podati zprávu, ale ze žádného důsledku, které zákon č. 111/1928 Sb. v §§ 5 a 6 uvádí, nelze dovoditi, že by zahlazením nabýval odsouzený ipsa lege dřívějšího služebního místa, jehož rozsudkem pozbyl, nebo právního nároku na nové propůjčení dřívějšího služebního místa se všemi důsledky tohoto dřívějšího služebního poměru. Důsledek takový musil by, měl-li by nastati, v zákoně býti uveden. Tomu však tak v zákoně č. 111/1928 Sb. není. Naopak ztráta služebního místa a spojené s tím pozbytí aktivních nebo zaopatřovacích požitků zůstávají i po zahlazení odsouzení v platnosti, neboť účelem zákona č. 111/1928 Sb. je jen, aby polepšený odsouzenec byl způsobilý nabýti zchovalosti potřebné k získání existenčních podmínek pro budoucnost, nikoli však ztracenných výhod, které spočívají na zvláštním ustanovovacím správním aktu (srov. Balcar »Zákon o zahlazení odsouzení«, 1928 str. 47 a násl. a Křepelka »O instituci zahlazovacího odsouzení« v Soudcovských listech 1929, str. 155 a násl.).

Názoru tomu svědčí i historický vývoj, jak institut zahlazení odsouzení byl legislativně vybudován.

Vlád. návrh k zákonu č. 108/1918 ř. z. (č. 572 příloh ke stenogr. protokolu býv. rak. posl. sněmovny, XXII. sesse 1917) obsahoval vedle důsledků, které nyní zákon č. 111/1928 Sb. v §§ 5 a 6 stanoví, ve svém § 4 ještě ustanovení o tom, že úřady, kterým přísluší právo obsazovati místa ve veřejných službách, mohou žádati, aby jim i odčiněné odsouzení uchazeče o takové místo bylo oznamováno. Požadavek tento odůvodňoval justiční výbor býv. rak. posl. sněmovny ve zprávě č. 768 příloh zmíněného stenogr. protokolu poukazem na veřejný zájem a na potřebnou důvěru, kterou veřejní zaměstnanci mají míti. Z toho je viděti, že nebylo zamýšleno s odčiněním odsouzení spojití ipsa lege i nabytí dřívějšího služebního místa se všemi jeho dosavadními atributy, když i po odčinění odsouzení měly úřadům býti podávány zprávy o odsouzení uchazečů. Ustanovení to bylo sice podle stenogr. protokolu o 40. schůzi býv. rak. posl. sněmovny z 20. listopadu 1917 z osnovy zákona vypuštěno, kterážto změna byla poslancem Dr. Sylvestrem odůvodňována tím, že uplynutím času má býti fingováno, že úhona s konečnou platností pominula, čímž bylo umožněno odsouzenému znovu dosíci míst ve veřejných službách, ale na ostatních důsledcích odčinění odsouzení tím nenastala žádná změna.

Pokud jde o zákon č. 111/1928 Sb., je ze zprávy ústavněprávního výboru, tisku č. 566 a senátu N. S., viděti, že důsledky zahlazení odsouzení byly v §§ 5 a 6 navrženy v podstatě téměř stejně jako v §§ 3 a 4 zákona č. 108/1918 ř. z., a zmíněná zpráva praví, že zahlazením odsouzení dostává se odsouzení velikého dobrodiní, neboť jím vrací se odsouzený do lidské společnosti a d o v o l u j e se jemu, když se stává opět soudně zachovalým, nabytí dřívějšího postavení jakožto rovnoprávný člen státního společenství. Ani z této zprávy není viděti, že by byl zákonodárce zamýšlel se zahlazením odsouzení spojit ipsa lege i nabytí dřívějšího služebního místa.

Z uvedených úvah plyne, že námitka stížnosti, podle níž zahlazením odsouzení st-lův nárok na jeho dřívější místo a hodnotu, jakož i práva a oprávnění z něho vyplývající jsou zachována, je bezdůvodná. Úvahami dosavadními je vyvrácena i další námitka stížnosti, pokud v ní st-l proti důvodu převzatému z rozhodnutí I. stolice namítá, že ztráta práv a oprávnění ze st-lova dřívějšího služebního místa není trvalá a že při vyplácení výslužného a zachování dalších práv st-lových nejde o právo, nýbrž o povinnost osob třetích. — — —

Č. 13.073.

Církevní věci: * Ustanovení § 4 II. lit. e) nař. č. 205/1898 ř. z. (o započitatelnosti výdajových položek na zabezpečení potřebné vody) odporuje § 7 lit. e) zákona č. 176/1898 ř. z. o dotaci katolického duchovenstva ve správě duchovní.

(Nález z 20. listopadu 1937 č. 16.909/34.)

V ě c: Václav H. v Prešticích proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 27. března 1934 o paušálu na zabezpečení potřebné vody.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují.

D ů v o d y: Výnosem ze 14. května 1927 vyslovila zem. správa politická v Praze, že upouští vzhledem k vydání zákona č. 122/1926 Sb. od nové úpravy kongruové příznávky st-lovy, která ostatně pozbyla právní platnosti dnem 31. prosince 1925 vydáním cit. zákona, a »provádí mezi st-lem a náboženskou maticí toliko mimofasovní vyrovnání za léta 1915 až 1925 podle předloženého přehledného a podrobného výkazu fasovních příjmů za uvedenou dobu«. Tento výkaz byl zem. správou politickou přezkoušen a opraven tak, že za léta 1923 až 1925 účtovaný paušál na zabezpečení potřebné vody byl škrtnut, poněvadž zřízením vodovodu do děkanství v r. 1922 byl od r. 1923 zjednán zcela obyčejný stav věci a není zde již podmínek § 7 písm. e) zákona č. 176/1898 ř. z. pro další povolení stálých kromobyčejných výloh, vznikajících zásobováním děkanství vodou.